

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Пре две хиљаде и нешто година браћо и сестре, велика радост је испунила родитеље свете Богородице, Јоакима и Ану, када су своју трогодишњу ћерку довели у Јерусалимски храм да је посвете Богу. То је тај празник Ваведења који ми прослављамо и који се прославља широм земаљске кугле и тај празник ону радост коју су тада имали њени свети родитељи, као и првосвештеник Захарија и остали који су били у њиховој пратњи, та радост испуњава милионе и милионе срца и душа широм света.

Та радост браћо и сестре је троструко увећана и код нас вечерас овде сабраних у овоме Божијем храму, јер као некада што су родитељи привели своју трогодишњу ћерку у Храм да је посвете на службу Богу, према завету који су дали пре него што су је добили, тако ево и ми вечерас приносимо Богу и светој Богородици ове три нове монахиње, три нове младе душе, које су чуле речи Господа Христа, чуле свето Јеванђеље, „ходите к мени сви који сте уморни и натоварени и ја ћу вас одморити.“

Иако младе, оне су биле оптерећене земаљским бригама и невољама које владају и које оптерећују сваког од нас, зато су прибегле под благи јарам Христов, узеле Његов јарам и Његово бreme на себе, на своја плећа и кренули путем, јединим сигурним путем који води у живот вечни.

Чули сте вечерас ове молитве, ове поуке, ове завете које су ове сестре дале и обећале Богу, али не самоуверено, не испуњене гордошћу, јер су одговарале смирењем и са надом на помоћ Божију. На питања која смо упућивали њима, нису одговарале као што ми у свету говоримо, „хоћу“, „добро“, или тако, него „да с Божјом помоћу!“ Јер знају, јер су свесне, да ове завете монашке по својим људским силама и моћима не бисмо били у стању да испунимо, нико од нас. Зато се и одговара са смирењем и примају се ови завети само са надом на милост и помоћ Божију, као што је рекао и свети апостол Павле, „све могу у Христу Исусу, који ми моћ даје“, а Господ је рекао, „без мене не можете чинити ништа“. Ето то и ове

младе душе знају, научиле су из Јеванђеља Христовога и тако су и поступиле.

Вечерас, радост је свих нас овде сабраних, радост је и свете Цркве торжествујуће на Небу, јер како рече једна молитва, овде вечерас је сабрана цела Црква, дошао је сам Спаситељ, Господ наш Исус Христос, са Пресветом Мајком Својом, са светим Анђелима и са свима светима и сви се они данас радују, као што рече у Светоме Писму, да су се први хришћани радовали што се умножава број оних који се спасавају. Сваки нови хришћанин био је радост за Цркву Божију, радост за постојеће хришћане.

Тако и данас браћо и сестре, не само монаштво наше Епархије, него и цео наш народ се радује када види да и данас у двадесетпрвом веку има оних који крећу за Господом Христом, има оних који остављају свет и све у свету и своје факултете, и своје занимање, и своју каријеру, и своје успехе, и своје пријатеље и узимају благи јарам Христов, да би кренули за њим, јер Господ је и рекао: „Ко љуби оца или матер, браћу или сестре, жену или децу већма него мене није мене достојан.“ Ето оне су све оставиле и пошле за Господом Христом.

Завете које су дале нису лаки, само уз помоћ Божију и уз помоћ светитељки чија су имена вечерас понеле и уз помоћ и молитве свих нас, јер сви смо дужни да им помогнемо да овај благи јарам Христов достојно изнесу до краја свог живота, јер када дође Господ да суди живима и мртвима, као што рече једна молитва, неће судити по ономе шта смо обећали, него по ономе шта смо од обећаног испунили.

Исто тако и оне су дужне да у својим молитвама се моле не само за себе, не само за своје ближе сроднике и пријатеље, него за цео наш народ. Зато се сви и радујемо вечерас, јер је Црква Божија добила нове молитвенице пред престолом Божијим, молитве се умножавају, а тиме ће се и помоћ Божија умножити нашем многострадалном и многогрешном народу.

Данашњи свети празник Ваведења свете Богородице, радује посебно њу као мајку свих хришћана и заштитницу свег

монаштва, јер монашка риза је уствари риза свете Богородице. Ове три душе су принете њој, да буду у њеној пратњи, да буду у њеној близини, а она да их штити и покрива својим светим омофором, као некада народ у цркви Влахернској у Цариграду. Само та љубав која нас спаја међусобно, која се изражава кроз молитву једних за друге, та љубав је она коју је Господ оставио Својим ученицима и рекао: да имате љубав међу собом, јер по томе ће људи познати да сте моји ученици.

Нека би Господ дао, да се та љубав Христова умножава у роду нашем, у душама нашим, да се умножава број оних који се спасавају, да се цео наш народ обрати и крене путем спасења свога, што значи путем за Царством Небеским, за животом вечним, за службом Господу Исусу Христу. Само тако браћо и сестре и ова наша радост биће стоструко умножена и увећана и Господ ће нас удостојити када пођемо одавде, да нас прими у Царство Своје Небеско, тамо где су сви оно који су Богу служили и Богу угодили, да и ми са њима и са светим Анђелима слаavimo, Оца и Сина и Светога Духа, кроза све векове и сву вечност.

Амин.